

jeg skal navnlig henlede Opmærksomheden paa et høist vigtigt Moment, som jeg omhyggelig frembrag sidste Gang. Det kan være, at det var lidt for langt for det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, thi han holder ikke af, at man gaar meget grundig tilværks. Jeg har tilladt mig at udvilde, at det er Hovedsagen; at der etableres et personligt Samkvem imellem Skolerne omkring i Landet og Ministeriet; og at det etableres ved en Mand, der staaer Ministeriet saa nær som muligt, altsaa helst en Mand i Ministeriet selv, og som ikke staaer Skolerne allfor fjern. Jeg troer, at vi paa denne Maade faae det bedste Tilshyn, som det er muligt at faae med Skolerne.

Formanden: Jeg skal gjøre det ærede Thing opmærksomt paa, at der endnu er 8 Medlemmer, der ønske at udtale sig om det foreliggende Afsnit, foruden at jeg antager, at Ordføreren og mulig ogsaa Ministrene vilde udtale sig. Jeg maa derfor gjøre den Hensigt, om man ikke vil søge at gjøre det muligt at bringe idetmindste det foreliggende Afsnit til Afstemning i nærværende Møde, da jeg meget nødig vil komme i den Nødvendighed at skulle ansætte et Aftnemøde, da vi allerede have haft flere saadanne i forrige Uge.

Thuruf: Jeg skal efter bedste Evne efterkomme den høitærede Formands Opfordring til Medlemmerne om at fatte sig i Korthed, da jeg saavel som den øvrige Forsamling føler, at Nødvendigheden byder det. Mine Bemærkninger skulle kun gaae i to Retninger, og jeg kan fatte mig i Korthed. Det er for det Første med Hensyn til hvad den ærede sidste Tale sagde om den Mødenhed, som han fordrede hos Communerne, førend han kunde ønske, at de fik Selvstændighed paa Skoleomraadet, at jeg dog vil lægge Forsamlingen alvorlig paa Sinde, at Mødenhed og Fordringer om en saadan er en meget ønskelig Ting, men vi maae gjøre alt Vort, alvorligt baade

ville og virkelig bestræbe os for at gjøre alt Vort, for at en saadan Mødenhed kan komme, at de Betingelser, som en saadan Mødenhed hviler paa, maae træde i Kraft. Troe endelig ikke, at vi blive modne enten som Mennesker eller Statsborgere, enten i communale eller politiske Forhold, ud af Lysten. Net, det blive vi paa ingen Maade; vi kunne ikke lære at søgne, som det stod i et agtet Blad i Sverrig for nogen Tid siden, uden først at komme i Vandet; netop i et Spørgsmaal om politisk Mødenhed udtalte dette Blad sig i denne Retning. Vi kunne paa ingen Maade fordrø communal eller politisk Mødenhed, uden at give Betingelserne for en saadan. Og hvorledes skulde da Communerne komme til Mødenhed efter det ærede Medlems Mening, naar de ikke blive nøbte til at søle Ansvar? Thi det er Hovedsagen. Det er Ansvar, der skal lægges paa Statsborgeren; han skal søle det, det skal hvile paa ham som en Byrde, men tillige som en kjær Byrde. Da kommer Mødenheden, men ikke før, og det er det, jeg paa det Alvorligste vil foreholde den ærede Forsamling, at vi ikke bidrage til at lægge demne nødvendige Byrde paa Statsborgernes, paa Forældres, paa Communerens Skuldre; at vi ikke vise dem, at det er en Pligt efter bedste Evne og med al den Kjærlighed og Varme at omfatte Skolevæsenet, som det fordres baade af det enkelte Menneske og af Communen, isald vi gaae hen og bevilge Penge til en Overstoledirecteurpost. Derved vil en saadan Mødenhed aldeles ikke fremmes, thi Ansvar vil da ikke søles. Det er netop Sagen, at jo flere saadanne Ansvarsposter, vi stille op, som skulle have Tilshyn, desto mindre søles Ansvar, nedad. Mange Byrder give en slet Vagt; den ene overlader det til den anden, og Enhver stoler paa, at det nok bliver besørget; man siger, vi kunne ganske rolig gaae hen at sove, de have Saameget i deres Hoveder, og der bliver nok sørget for os Allesammen. Denne Tale om Mødenhed er en af de løseste og ubehageligste, som jeg nogeninde møder, i Livet.